

אויף די
פרשה
און עניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

נתגרב לעילוי ולטובת נשמת הר"ר ישעיה ז"ל בן יבלחט"א הר"ר אהרן הכהן הי"ד

חלקי - פרשת ויקרא		
מחוק מדבש	וילנא	יום
יג-יט	ג ע"א	ראשון
יט-כה	ג ע"ב	שני
כה-לא	ד ע"א	שלישי
לא-לט	ד ע"ב	רביעי
לט-מה	ה ע"א	חמישי
מה-נא	ה ע"ב	שישי
נא-נו	ו ע"א	שבת

עלון מס' 125 | פרשת צו השב"ג

יו"ל בעדהשי"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

אין שום כח הדין יוצא מתוך החסד

רבי אחא פתח ואמר לפרש מש"כ והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה, ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר, ושאל מש"כ והאש על המזבח תוקד בו, אמאי מה הטעם שצריך להיות תמיד אש דולקת על המזבח, ועוד מש"כ ובער עליה הפכהן עצים בבקר בבקר, אמאי למה מבערים את האש דוקא בבקר בעת התעוררות מדת החסד, ועוד וכהנא אמאי ולמה דוקא כהן צריך להבעיר את אש המזבח, והא תנינן והרי למדנו, אש פכל אתר דינא הוא אש בכל מקום, היא רומזת על הדין והגבורה, וכהנא מסטרא דימינא קא אתי והרי הכהן בא מצד החסד שבימין, ורחיקא הוא מן דינא והוא רחוק מן הדין, כי אין שום כח הדין יוצא מצד החסד, דהא פהנא לא אזדמן בדינא לעלמין כי כהן אינו מזדמן בדין לעולם, אפילו במדרגה התחתונה, והכא הוא פועי לאוקדא דינא בעלמא וכאן למה הוא צריך להבעיר את האש שהיא דין בעולם דכתיב ובער עליה הפכהן הרי שכהן היה צריך להבעיר את האש על המזבח.

ומתוך אלא הכי אוליפנא אלא כך למדנו, בר נש דאתי למחטי קמי מאריה אדם הבא לחטוא לפני קונו, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא דיצור הרע הוא שורף את עצמו בשלהבת האש של היצר הרע, ויצור הרע מסטרא דרוח מסאבא קא אתיא והיצר הרע בא מצד רוח הטומאה, שריא ביה רוח מסאבא ואז שורה באדם רוח הטומאה.

אידיש

אין יעדן ארמ, איז מרמז אויף די בחינה פון דין און גבורה, און דער כהן קומט דאך פון די זייט פון חסד וואס געפינט זיך אין די רעכטע זייט, און ער איז ווייט פון די בחינה פון דין, ווייל קיין שום כח פון דין קומט נישט ארויס פון די זייט פון חסד, ווייל א כהן קומט נישט אן אין די בחינה פון דין קיינמאל, אפילו אויף די גידעריגע מדרגה, אויב אזוי, פארנוואס דארף דא דער כהן אנגינדן די פייער, וואס דאס איז די בחינה פון דין אויף די וועלט, ווי עס שטייט אין פסוק "ובער עליה הפכהן", ועען מיר אז דער כהן האט געדארפט אנגינדן דעם פייער אויפן מזבח.

האט רבי אחא געענטפערט, נאר, אזוי האבן מיר געלערנט, ווען א מענטש קומט זינדיגן פאר זיין האר תקדוש ברוך הוא, טוט ער זיך פארברענען מיטן פלאם פייער פונעם יצר הרע, און דער יצר הרע קומט פון די זייט פונעם רוח הטומאה, און דעמאלטס רוט אויפן מענטש דער רוח הטומאה.

קיין שום כח פון די בחינה פון דין גייט נישט ארויס פון די בחינה פון חסד

האט רבי אחא אנגעהויבן צו רש"שען, און האט צום ערשט ערקלערט דאס וואס עס שטייט אין פסוק "והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה, ובער עליה הפכהן עצים בבקר בבקר", און דער פייער אויפן מזבח זאל ברענען אין אים און עס זאל זיך נישט פארלעשן, און דער כהן זאל אנגינדן אויף איר העלצער יעדן אינדערפרי, און רבי אחא האט געפרעגט, דאס וואס דער פסוק זאגט "והאש על המזבח תוקד בו", וואס איז דער טעם אז עס דארף שטענדיג ברענען פייער אויפן מזבח? און נאך איז שווער, דאס וואס דער פסוק זאגט "ובער עליה הפכהן עצים בבקר בבקר", פארנוואס צינדט מען אן די פייער דוקא אינדערפרי, אינדערצייט וואס די מדת החסד ווערט ערוועקט. און נאך איז שווער, פארנוואס דארף דוקא א כהן אנגינדן דעם פייער אויפן מזבח, מיר האבן דאך געלערנט אז די פייער

וְלִזְמַנֵּי אֲשֶׁתְּמוּדָעַן קָרְבָּנֵי דְאִתְיֵין מְהַאי סְטָרָא ולפעמים נודעים וניכרים הקרבנות הבאים מצד ההוא, כגון אם מקריבים קרבן חטאת יחיד שעירת עזים שרוח הטומאה שורה עליו, וּבְעָא לְקָרְבָּא עַל מְדַבְּחָא פְּדִדְמֵי לִיהּ וצריך להקריב על המזבח דבר הדומה לחטאו, כי כמו שבחטאו הגביר עליו את היצר הרע והמשיך על עצמו רוח הטומאה, כך צריך להיות קרבנו שעירת עזים ששורה עליו רוח הטומאה כדי להעבירה ולשרפה באש המזבח, וְלֹא אֲשֶׁתְּצִי וְלֹא אֲתַבְּטַל הוּא רֹוח מְסֻאָבָא בֵּין מִבְּרַן נָשׁ וּבֵין מְהוּא סְטָרָא דְאִתֵּי מְנִיָּה אֶלָּא בְּאִשָּׁא דְמְדַבְּחָא ואינה כלה ואינה מתבטלת רוח הטומאה בין מן האדם החוטא, ובין מצד הטומאה שהחטא בא ממנו, אלא באש של המזבח, שנמשכת מאש של מעלה שהיא בחי' חסד כלפי אש של מטה, לכן יש בכחה לבטל ולכלות את רוח הטומאה הבאה מצד הגבורה, דְּהוּא אִשָּׁא מְבַעֲרָא רֹוח מְסֻאָבָא וְזִינֵין בִּישִׁין מְעַלְמָא כי אש היא מבערת רוח הטומאה ומיני רוחות הרעות מן העולם, כי היא אש אוכלת אש, וְכִהְנָא בְּדָא אֲתַפְּוּן לְתַקְנָא אִשָּׁא והכהן הבא מצד החסד נתכוון לזה לתקן ולערוך את האש על המזבח, דִּיבְעַר זִינֵין בִּישִׁין מְעַלְמָא כדי שתבער ותשרוף את מיני רוחות הרעות מן העולם, ור"ל לפי שהכהן הוא מצד החסד לכן הוא מסוגל לזה לבטל את כחות הרעים הבאים מצד הגבורה.

וְעַל דָּא בְּעֵי דְלָא יִדְעֻכוּן לִיהּ לְעַלְמֵין ועל כן צריכים להזהר שלא תכבה האש מן המזבח לעולם, אלא תמיד תוקד האש על המזבח, כדי וְלֹא יִתְחַלֵּשׁ חֵילָא וְתוֹקְפָא דִּילִיָּהּ שלא יתחלש הכח והתוקף של אש המזבח הרומז על אש השכינה, לְתַבְּרָא חֵילָא דְתוֹקְפָא אֲחֵרָא בִּישָׁא מְעַלְמָא כדי שתוכל לשבור את כח ותוקף האחר שהוא רוח הטומאה מן העולם, וְעַל דָּא לֹא תִכָּבֵה ולכן צריכים להזהר שלא תכבה האש של המזבח.

וְכִהְנָא יִסְדֵּר עַלִּיהּ אִשָּׁא בְּבַקֵּר בְּבַקֵּר והכהן יסדר עליו אש בבקר בבקר, בְּזַמְנָא דְשִׁלְטָא סְטָרָא דִּילִיָּהּ וְאֲתַעֲרַב בְּעַלְמָא בזמן ששולט ומתעורר בעולם צד החסד שהוא חלקו, בְּגִין לְבִסְמָא עַלְמָא כדי לבשם ולהמתיק את כל הדינים שבעולם על ידי אש החסד של המזבח, וְאֲתַפְּיֵין דִּינֵין וְלֹא מִתְעַרְבֵי בְּעַלְמָא ועל ידי זה נכנעים כל בעלי הדינים ואינם מתעוררים בעולם.

❁ אִיִּשׁ ❁

פּאַרְלֵעֵנְדן און פּאַרְבֵּרְעֵנְדן אַלְע סאַרְטֵן רוחות רעות פון די וועלט, דאס מיינט אז וויבאלד דער פֿהן איז פון די זייט פון חסד, דעריבער איז ער מְסֻגַּל דערצו, צו מְבַטֵּל זיין די שְׁלֵעֲכֻט פוחות וואס קומען פון די זייט פון גְבוּרָה.

זאַגט ווייטער דער זוהר הקדוש, אז דערפאר דארף מען אַכְטוּנֵג געבן אז די פייער פונעם מִזְבֵּחַ זאל קיינמאל נישט פּאַרְלֵאָשן ווערן, כּדִּי עֵס זאל נישט אָפּנֵעֶשׂוואַכט ווערן דער פֿח און דער שְׂמֵאָרְקֵיט פון דער פייער פונעם מִזְבֵּחַ, וואס דאס איז מְרַמֵּז אויף די פייער פון די שְׂכִינָה, כּדִּי זי זאל קענען צופֿרעכֿן דער אַנְדֵּרער פֿח און שְׂמֵאָרְקֵיט פון די וועלט, וואס דאס איז דער רוח הַטְּמָאָה, און דעריבער זאַגט דער פֿסוק "לֹא תִכָּבֵה", דאס מיינט אז מען זאל אַכְטוּנֵג געבן אז די פייער פונעם מִזְבֵּחַ זאל נישט ווערן פּאַרְלֵאָשן.

און דער פֿהן זאל אַנְגֵּרֵיטן פייער אויפֿן מִזְבֵּחַ יְעָרן אינדערפֿרי, אינדערצייט וואס די גְבוּרָה פון חסד, וואס דאס איז דער חֶלֶק פונעם פֿהן, איז שולט אויף די וועלט, כּדִּי צו מאַכן זיס און געשְׂמַאק אַלְע דינים פון די וועלט, דורך פייער פון חסד פונעם מִזְבֵּחַ, און דורך דעם ווערן אַלְע בעלי הדינים אונטֿערטעניגט און זיי ווערן נישט ערוועקט אויף די וועלט.

און צומאל ווערן פּאַוואָוסט און אַנְעֵרְקֵנְט די קָרְבָּנוֹת וואס קומען פון יענער זייט, צום ביישפּיל, אויב מען איז מקריב א קרבן טפאת פון א יחיד וואס דאס איז א נִקְבָּה ציגעלע וואס דער רוח הַטְּמָאָה רוט אויף דעם, און דער מענטש דארף מקריב זיין אויפֿן מִזְבֵּחַ עפֿעס וואס איז ענדליך צו זיין זינד, ווייל אזוי ווי ביי זיין זינד האט ער פּאַרְשְׂמֵאָרְקט אויף זיך דעם יצר הרע און ער האט ממשד געווען א רוח הַטְּמָאָה אויף זיך, אזוי אויך דארף זיין קרבן זיין א ציגעלע א נִקְבָּה אויף וואס עס רוט א רוח הַטְּמָאָה, כּדִּי עֵס אַוועקצופֿירן און איר צו פּאַרְבֵּרְעֵנְדן מיטן פייער פונעם מִזְבֵּחַ, און דער רוח הַטְּמָאָה ווערט נישט פּאַרְלֵעֵנְדט און עס ווערט נישט בְּטַל, סיי פונעם מענטש וואס האט געזינדיגט, און סיי מצד די טמאה וואס דער זינד איז געקומען פון דעם, נאר עס ווערט בְּטַל בְּלוּי דורך פייער פונעם מִזְבֵּחַ, וואס ווערט נמשך פון די פייער פון אויבן וואס דאס איז די גְבוּרָה פון חסד אַנְטְוֵקֵנְדן די פייער פון אונטן, און דעריבער האט עס דער פֿח צו צושטערן און צו פּאַרְלֵעֵנְדן דעם רוח הַטְּמָאָה וואס קומט פון די זייט פון גְבוּרָה, ווייל אַט די פייער טוט פּאַרְלֵעֵנְדן דעם רוח הַטְּמָאָה און די פּאַרְשִׁדֵעֵנְדע רוחות רעות פון די וועלט, וויבאלד עס איז אן "אש אוכלת אש", א פייער וואס פּאַרְבֵּרְעֵנְט פייער, און דאס האט דער פֿהן אינווען געהאט, וויבאלד ער קומט פון די זייט פון חסד, קומט ער צו מִתְּקַן זיין און אַנְגֵּרֵיטן די פייער אויפֿן מִזְבֵּחַ, כּדִּי עֵס זאל

על דא תנינן על זה למדנו, כי אית אשא אכלא אשא יש אש אוכלת ושורפת אש אחרת, ומפרש אשא דלעילא אכלא אשא אחרא אש החסד אוכלת אש הגבורה וממתיקה, וכן אשא דמדבחה אכלא אשא אחרא אש המזבח שהיא נגד החסד שורפת את אש האחרת, ועל דא אשא דא לא תכפה לעלמין ועל כן אש המזבח שהיא בחי' חסד לא תכבה לעולם, וכהנא מסדר ליה בכל יומא והכהן שבא מן החסד צריך לסדר את האש על המזבח בכל יום.
(דף כז ע"א - ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' שיח - שכ)

המצות שהם תכלית הבריאה פועלות לתיקון השכינה

תנאים ואמוראים, כל אלין תמידין אינון מדות דקדשא בריך הוא כל אלו התמידים הם כנגד המדות והספירות של הקב"ה, כי תמיד של שחר מקריבים בבקר בעת שליטת החסד, ותמיד של בין הערבים מקריבים כשמתחיל היום להעריב בעת שליטת הגבורה, ושניהם ביום הראשון הם בחסד של אותו השבוע, וביום ב' הם בגבורה וכיוצא, דצריכי למיהוי לון נייחא שצריכים שיהיה להם מנוחה, כי על ידי הקרבת התמידים מבררים את הניצוצין קדישין השייכים לאותו המדה השולטת בעת ההיא וביום ההוא, ועל ידי זה הם נתקנים וזהו מנוחתם, ואף על גב דכל ספירן בלהו חד ואף על פי שכל הספירות כולם הם בחינה אחת, ומיוחד הנעשה בקרבן אחד נהנים ומתקשרים ומתייחדים כל העשר ספירות יחד, מפל מקום יש הבדל אם יתקשרו כולם מפאת בחינה פלונית שבספירה פלונית, או זולתה, וכן כל ספירה וספירה בפני עצמה, ממנא על שבתות וזמנין וימין טבין היא ממונה על השבתות והזמנים וימים טובים, כי בכל שבת ובכל יום טוב שולטת ספירה אחרת, וכן יש הפרש גדול בין יום טוב לחברו (כמוכר נהקדמה).

ואמר כי ויהיא מדה דשלטנותא דההוא זמנא אותה המדה והספירה השולטת בזמן ההוא, כגון בפסח שולטת החסד הכללי של כל השנה, כל ספירן אתכלילו בה כל הספירות נכללו בזה החסד [וכו'].

אידיש

זענען זיי אין די בחינה פון גבורה, און אזוי ווייטער, ווייל עס דארף זיין אז זיי זאלן האבן מנוחה, ווייל דורךדעם וואס מען איז מקריב די קרבנות תמיד טוט מען אויסקלויבן די ניצוצין קדישין וואס זענען צוגעפאסט צו די מדה וואס איז שולט אין יענער צייט און אין יענעם טאג, און דורךדעם ווערן זיי מתקן און דאס איז זייער מנוחה. און כאטש אלע ספירות זענען איין בחינה, און פונעם יחוד וואס ווערט געמאכט דורך איין קרבן טוען אלע צען ספירות צוזאמען מקשר און מיוחד ווערן צוזאמען, פונדעסטנוען איז דא אן אונטערשייד אויב זיי ווערן מקשר צוזאמען צוליב די געוויסע בחינה וואס איז אין די געוויסע ספירה, אדער דורך אן אנדערע בחינה אדער ספירה, און אזוי אויך איז יעדע ספירה פאר זיך, געשטעלט אויף די שבתות און אויף די צייטן און אויף די ימים טובים, ווייל אין יעדן שבת און אין יעדן יום טוב געוועלטיגט אן אנדערע ספירה, און אזוי אויך איז דא א גרויסן אונטערשייד צווישן איין יום טוב און די אנדערע.

זאגט ווייטער דער זוהר הקדוש, אז די געוויסע מדה און ספירה וואס געוועלטיגט אין א געוויסע צייט, למשל אום פסח וואס איז שולט די פלליות/דיגע מדת החסד פונעם גאנצן יאר דעמאלטס, זענען אלע ספירות נכלל אין אט דעם חסד [וכו'].

איבער דעם האבן מיר געלערנט, אז עס איז דא א פייער וואס פארלענדט און פארברענט אן אנדערע פייער, און דער זוהר הקדוש ערקלערט, אז די פייער פון די בחינה פון חסד טוט פארברענען דעם פייער פון די בחינה פון גבורה און עס מאכט עס זיס, און אזוי אויך טוט די פייער פונעם מזבח, וואס דאס איז די בחינה פון חסד, פארברענען דעם אנדערן פייער, און דעריבער זאל די פייער פונעם מזבח, וואס דאס איז די בחינה פון חסד, קיינמאל נישט פארלאשן ווערן, און דער פתח וואס ער קומט פון די בחינה פון חסד, דארף צושטעלן די פייער אויפן מזבח יעדן טאג.

די מצות. וואס זיי זענען די תכלית פונעם בריאה. טוען פועל'ן פארן תיקון השכינה

זאגט דער זוהר הקדוש, די תנאים און אמוראים, די אלע תמידים זענען אנגעקעגן די מדות און ספירות פונעם אויבערשטן, ווייל דעם קרבן תמיד פון אינדערפרי איז מען מקריב אינדערפרי אינדערצייט וואס די בחינה פון חסד איז שולט, און דער קרבן תמיד פון נאכמיטאג איז מען מקריב ווען דער טאג הייבט אן צו פארטונקלט ווערן, וואס דעמאלטס איז שולט די בחינה פון גבורה, און ביידע פון זיי איז אינעם ערשטן טאג, וואס דאס איז אין די בחינה פון חסד פון דעם וואך, און אינעם צווייטן טאג פון וואך

מאן דלא אתעסק באורייתא ובפקודין מי שאינו עוסק בתורה ומצות, אית ליה עול מלכות הרשעה יש עליו עול מלכות הרשעה בימות החול, ומאן דאתעסק באורייתא ובפקודין ומי שעוסק בתורה ומצות, אית לון עול מלכות שמים יש עליהם עול מלכות שמים בימות החול, דאיהי ה' בתראה שהמלכות היא סוד ה' האחרונה דשם הוי"ה, מלכות שמים אתקריאת היא נקראת מלכות של התפארת [היינו שכנתא דקוב"ה] הנקרא שמים, עול מצות איהי ודאי עול המצות הם בה ודאי, כי בה פועלות המצות שהם תכלית הבריאה, פגין דבה אתבריאו פל פריין דשמיא וארעא לפי שבה נבראו כל הבריות והתולדות של שמים וארץ הדיא הוא דכתיב זהו שכתוב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם כלומר בה' בראם שהיא המלכות, כי כל ג' עולמות בריאה יצירה עשיה נבראו על ידי המלכות דאצילות, ולכן בה פועלות המצות למען קיום העולם.

אידיש

די בריאה, וויבאלד דורך איר זענען פאשאפן געווארן אלע פאשעפענישן און די תולדות פונעם הימל און דער ערד, און דאס איז וואס עס שמיים אין פסיק "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם", דאס זענען די תולדות פונעם הימל און די ערד ווען זיי זענען פאשאפן געווארן, דאס מיינט צו זאגן "בה' בראם", מיטן אות ה', וואס דאס איז די בחינה פון מלכות, זענען זיי פאשאפן געווארן, ווייל אלע דריי עולמות פון בריאה יצירה און עשיה זענען פאשאפן געווארן דורך די בחינה פון מלכות דאצילות, און דערפער פועלן די מצות אין איר פארן עקזיסטענץ פון די וועלט.

און דער זוהר הקדוש זאגט ווייטער, אז ווער עס איז נישט עוסק אין די תורה און אין די מצות, איז דא אויף אים דער יאד פון די מלכות הרשעה אין די וואכנטעג, און דער וואס איז נא עוסק אין די תורה און אין די מצות, איז דא אויף זיי דער על מלכות שמים אין די וואכנטעג, וואס די בחינה פון מלכות איז דער סוד פונעם לעצטן ה' פונעם שם הוי"ה, און זי ווערט אנגערופן די בחינה פון מלכות פון די בחינה פון תפארת [דאס מיינט די שכינה פונעם אויבערשטן], וואס דאס ווערט אנגערופן שמים, און די על המצות געפינען זיך זיכער אין איר, ווייל די מצות פועלן אין איר וואס זיי זענען דער תכלית פון

שבת דא שירא

ווער עס האט נישט געזען דעם אור פונעם ספר הזוהר, האט קיינמאל נישט געזען קיין ליכטיגקייט

וואויל איז אונז, ווי גוט איז אונזער טייל, אז מיר האבן זוכה געווען צו גיין צו זיין ליכטיגקייט און צו לערנען די זיסע רייד מיטן הויכן ליכטיגן שיינ פונעם הייליגן אור, עס האט א זיסן טעם און איז פול מיט גלוסטיגקייט, אזוי ווי וואסער וואס האט נישט קיין סוף און קיין ברעג, צו פארשטיין און צו קלוג ווערן אין מעשה בראשית און אין מעשה מרכבה, און וויאזוי צו זיין א מרכבה צו מאכן יחודים און צודיקצופרענגען דעם נפש צו איר מקור און שורש, און דאס איז פאשטימט און איינגעווארצלט אין מיין נפש, אז דער וואס האט נישט געזען דעם ליכטיגקייט פונעם ספר הזוהר האט קיינמאל נישט געזען קיין ליכטיגקייט.

(עטרת צבי פר' בהעלותך)

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך שיקט א אנמיל צו: 3022233@gmail.com

הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפרוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך" פארמאט 70 כרכים מהדורת ר' יוסף צבי בערגער (In 6.5/4.5)

גרויסע סעט (In 9.5/6.5)

קלענע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער (In 7/5)